

Συντάσσεται ὑπὸ Δ. Παπαζῆ
καὶ ἐκδίδεται ἐκ τῆς ἐπιτροπῆς
διὰ τοῦ ἰδίου ἐνεργεῖται πᾶσα
δουλοκλίμα αὐτῆς ἀφορᾶσα.
Τιμὴ καταχωρήσεως ἀγγε-
λιῶν λεπτ. 15 ὁ στίχος.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.

Οἱ οὐ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναγινώσκοντές εἰσι σπουδαῖοι.
(ΑΡΙΣΤΗΡΙΟΣ).

Ἀθήναι, τῆν 14 Μαρτίου 1854.

Παρά τῆς Κ. Κ. Διδασκαλίας
καὶ τοῦ ἐπιτελείου τῶν Γα-
χυδρομείων ἐν τῇ ἡμετέρῃ.
Ἐν δὲ τῇ ἀλλεδαπῇ παρα τοῦ
Κ. Κ. Ἑλληνικ. Πρξένου
καὶ τοῦ ἰδιαιτέρου ἐπιτρό-
που τοῦ ἐκδότη.

Ἐκδίδεται ἀπαξ τῆς ἐβδο-
μάδος.

Ἡ παλαιὰ Ἡπειρος.

Ἡπειρος πάλαι ὠνομάζετο ἢ μεταξὺ τοῦ Ἴονίου πελάγους καὶ τοῦ Πίνδου χώρα ἐκτεινομένη ἀπὸ τῆς Κεραυνίας ἄκρας (νῦν Γλώσσης) καὶ τῶν τῆς Ἰλλυρίας καὶ Μακεδονίας ὀρίων μέχρι τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου· γενικώτερον δὲ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο διεκρίνετο πᾶσα ἢ ἀπὸ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου μέχρι τοῦ Ἀκροκεραυνίου χώρα, ὀνομασθεῖσα οὕτως ὡς ἀντίπεραν τῶν ἀπέναντι αὐτῆς κειμένων νήσων Κερκύρας, Κεφαλληνίας, κλπ. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν δὲ ταύτην ἐχρήσατο τῷ ὀνόματι οὐ μόνον ὁ Ὀμηρὸς ἀλλὰ καὶ ἄλλοι ἀρχαῖοι μέχρις αὐτοῦ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου α καλεῖ δ' ὁ ποιητῆς αὐτὴν (τὴν Ἀκαρνανίαν) ἀκτὴν Ἡπειροῖο, τὴν Περαιάν τῆς Ἰθάκης καὶ τῆς Κεφαλληνίας Ἡπειρον καλῶν (Στράβ. Γ' 451. Ὀμηρ. Ἰλ. Β. 635. Ὀδυσ. Ο. 97. Θουκ. Α. Ε). Ἡ ἰδίως Ἡπειρος εἶναι πᾶσα σχεδὸν τραχεῖα καὶ ὄρεινή· τὰ ὄρη αὐτῆς ὑπερτείνουσι γενικῶς ἀπ' ἀρκτου πρὸς νότον, καὶ ὑπῆρξαν καθ' ἅπαντας τοὺς αἰῶνας καταφύγιον εὐθαρεῶν καὶ ἐλευθεροδίων φυλῶν. Ὁ ἀπὸ τῶν πολλῶν μὲν ἥκιστα δὲ εὐρείων αὐτῆς κοιλάδων παραγόμενος σίτος δὲν ἐπάρκει εἰς τῶν κατοίκων τὰς ἀνάγκας· ἢ εὐρυχωροτάτη καὶ εὐφορωτάτη πεσῶν ἦν ἢ περὶ τὸ χρηστήριον τῆς Δωδώνης (περὶ τὰ νῦν Ἰωάννινα), ἀλλὰ καὶ οἱ ὠδε οἰκοῦντες ἐλάμβανον σίτον μὲν τὸν δεόμενον ἐκ τῆς Θεσσαλίας, ὀπώρας δὲ καὶ λάχανα ὡς καὶ νῦν ἐκ τῆς περὶ τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον χώρας. Σπανίζων εἰς σίτον εὐθύνει εἰς ποίμνια καὶ κτηνῶν ἀγάλαι· ἀείποτε ὁ τόπος οὗτος. Περιφῆμοι πάλαι ἦσαν αὐτοῦ οἱ βόες, οἱ ἵπποι, οἱ ποιμένες καὶ τὸ εἶδος τῶν Μολοσσῶν κυνῶν. (Πίνδ. Νεμ. Δ. 82. Ὀβίδ. μετ. Η. 282. Βιργιλ. Γεωργ. Α. 57. Τ. 405. Ὀρατ. Σατ. Β. 6. 114). Οἱ Ἡπειρώται δὲν συνώκουσαν εἰς πόλεις ὡς οἱ κάτοικοι τῆς ἰδίως Ἑλλάδος. Ὁ Σκύλαξ λέγει ὅτι ὤκουσαν κατὰ κόμας ἐνεκα τοῦ βίου ὃν μετήρχοντο. Φαίνεται δὲ ὅτι ἔκτισαν πόλεις καὶ συνῆλθον ἐν αὐταῖς, ἀφ' οὗ οἱ Μολοσσοὶ βραχίλει ἐξέτειναν τὸ κράτος αὐτῶν ἐφ' ἅπασαν τὴν χώραν καὶ εἰσήγαγον παρ' αὐτοῖς τὰ ἑλληνικὰ ἥθη καὶ πολιτισμὸν, διὰ τοῦτο καὶ δὲν εὐρίσκονται νομίσματα ἰδία αὐτῶν ἀρχαιότερα τῶν τοῦ Πυρρῶ.

Κατὰ μῆκος τῆς Ἡπειρωτικῆς ἀκτῆς, πρὸς μεσημβρίαν ἀπὸ τῆς Κεραυνίας ἄκρας, ἐκτείνεται σειρὰ ὑψηλῶν καὶ τραχεῶν ὀρέων, μέρος τῶν Κεραυνίων ἀποτελούντων· τούτου ἐνεκα οἱ Κορινθιοὶ ὅτε συνέστησαν τὸσαύτας ἀποικίας ἐπὶ τῶν παραλίῶν τῆς Ἀκρινανίας, καὶ τὴν Ἀπολλωνίαν καὶ τὴν Ἐπίδαμον πολὺ βορειότερον, οὐδεμίαν ἐξέπεμψαν ἐπὶ τὰς ἀκτὰς τῆς Ἡπειροῦ· ἐκ τῶν ὀνομάτων τῶν ἐνδοτέρω ὀρέων μόλις σώζεται τὸ τοῦ Τομάρου ἢ Τμάρου ὑπὲρ τὴν Δωδώνην ἐν τῇ Θεσπρωτίᾳ. Τῶν ποταμῶν δὲ ἐπισημότεροί εἰσιν ὁ εἰς τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον ἐκβάλλων Ἀραχθός, θεωρούμενος ὡς τὸ μεταξὺ τῆς Ἡπειροῦ καὶ τῆς κυρίως Ἑλλάδος ὄριον, ὁ Κελυδνός γεόμενος εἰς τὸ Ἴόνιον πέλαγος μεταξὺ Ὀρικοῦ καὶ τῆς Κεραυνίας ἄκρας, καὶ ἀποτελῶν ἴσως τὸ πρὸς ἄρκτον μεθόριον τῆς Ἡπειροῦ, καὶ οἱ Θύαμις, Ἀχέρων καὶ Χάραδρος, πάντες νοτιώτερον εἰς τὸ Ἴόνιον ἐκβάλλοντες πέλαγος.

Ἡ Ἡπειρος κατωκεῖτο ὑπὸ διαφόρων φύλων, τοῖς κυρίως Ἑλλησι συγγενῶν τῶν πολλῶν ὄντων· φαίνεται δὲ ὅτι οἱ τὰ βόρεια τῆς Ἡπειροῦ κατοικοῦντες μέρη εἶχον πλείους σχέσεις καὶ ἐπιμιξίαν πρὸς τοὺς Ἰλλυριοὺς καὶ Μακεδόνας ἢ πρὸς τοὺς κυρίως Ἑλληνας, πρὸς οὓς συνεχρῶντο μᾶλλον οἱ τῶν μεσημβρινῶν μερῶν αὐτῆς κάτοικοι· ὅθεν οἱ πρῶτοι ἐχρῶντο, κατὰ Στράβωνα (Ζ' 226), καὶ κουρὰ καὶ διαλέκτω καὶ χλαμῦδι καὶ ἄλλοις τοιοῖτοις παραπλησίως τοῖς Μακεδόσι, καὶ ὅτι φυλαὶ τινες ἦσαν δίγλωττοι, ὅπερ δεικνύει καὶ τὴν ὑφισταμένην μεταξὺ τῶν κατοίκων τοῦ τόπου τούτου διαφορὰν καὶ συνάμα δὲ τὸν πρὸς ἀλλήλους σύνδεσμον. Κατὰ τὸν ἀκμάσαντα

τὸν τέταρτον π. Χρ. αἰῶνα Θεόπομπον, αἱ τῆς Ἡπειροῦ φυλαὶ ἦσαν τεσσαρεσκαίδεκα (Στράβ. Ζ. 323. 324) αἱ ἐξῆς· Χάονες, Θεσπρωτοὶ, Κασσωπαῖοι, Μολοσσοί, Ἀμφιλοχοὶ, Ἀθαμᾶνες, Αἰθίκες, Τυμφαῖοι, Παραναῖοι, Τάλαρες, Ἀτιντᾶνες, Ὀρέσται, Πελαγόνες καὶ Ἐλιμιῶται (Στράβ. Ζ. 324. 326, I. 434).

Ἐκ τούτων οἱ Ὀρέσται, οἱ Πελαγόνες καὶ οἱ Ἐλιμιῶται κατώκουσαν πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Πίνδου καὶ προσετέθησαν προῖόντος τοῦ χρόνου τῇ Μακεδονίᾳ, εἰς ἣν κυρίως ἀνήκον. Ὁμοίως δὲ καὶ οἱ κατοικοῦντες τὸν Πίνδον Ἀθαμᾶνες, Αἰθίκες, καὶ Τάλαροι ἦσαν ἐπὶ Στράβωνος ἠνωμένοι μετὰ τῆς Θεσσαλίας· καὶ οἱ τοῖς Ἰλλυριοῖς ὄμοροι Ἀντιτᾶνες καὶ Παραναῖοι ἐχωρίσθησαν ὁμοίως τῆς Ἡπειροῦ. Αἱ τρεῖς κυριώτεροι φυλαὶ τῆς Ἡπειροῦ ἦσαν οἱ Χάονες, οἱ Θεσπρωτοὶ καὶ οἱ Μολοσσοί. Οἱ Χάονες ἰσχυρότατοί ποτε ὄντες τῶν ἄλλων, καὶ τῆς Θεσσαλίας πάσης ὡς λέγεται ἄρξαντες (Στράβ. Ζ. 324) ἐνέμοντο ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων τὴν ἀπὸ τῶν Κεραυνίων ὀρέων μέχρι τοῦ χωρίζοντος αὐτοὺς καὶ τοὺς Θεσπρωτοὺς ποταμοῦ Θυάμιδος παραλίαν (Θουκ. Α. 46). Οἱ δὲ Θεσπρωτοὶ ἐνέμοντο τὴν ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ τούτου παραλίαν καὶ πέραν τοῦ Ἀχέρωντος μέχρι τῶν ὀρίων τῶν Κασσωπαίων, καὶ ἐν τῇ μεσογαίᾳ μέχρι τῶν ὀρίων τῆς Δωδώνης, ἥτις ἐθεωρεῖτο πάλαι ὡς μέρος τῆς Θεσπρωτίας· οἱ δὲ Κασσωπαῖοι, οὓς θεωροῦσι συγγραφεῖς τινες ὡς φυλὴν Θεσπρωτῶν, ἔφθανον διὰ τῆς παραλίας μέχρι τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου. Οἱ δὲ ἄρχοντες τῆς Ἡπειροῦ μετὰ ταῦτα γενόμενοι Μολοσοὶ κατώκουσαν ἀρχῆθεν στενὴν χώραν ἀπὸ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου ἐκτεινομένην μέχρι τῶν Κασσωπαίων καὶ τῶν Ἀμβρακιωτῶν ὑστερώτερον δὲ μεταξὺ τῶν Θεσπρωτῶν καὶ τῶν Ἀθαμᾶνων καὶ τῆς Δωδωναίας πρὸς βορρᾶν (Leak north. Greece. iv) ἐξ ἧς οἱ Μολοσσοὶ κατέλαβον καὶ τὴν Κασσωπαίαν καὶ τὴν Δωδωναίαν, καὶ ἡ χώρα αὐτῶν ἐξετείνετο ἀπὸ τοῦ πρὸς βορρᾶν ποταμοῦ Ἀῶου μέχρι τοῦ πρὸς νότον Ἀμβρακικοῦ κόλπου.

Ἀρχαιότατοι τῶν τῆς Ἡπειροῦ κατοίκων λεγόνται οἱ Πελασγοὶ, καὶ ὡς χρηστήριον τούτων μνημονεύεται ἡ Δωδώνη. Πελασγικὴ λέγεται ἐτι καὶ ἡ Χαονία· οἱ δὲ Χάονες, ὡς οἱ Σελλαὶ τῆς Δωδώνης, ἦσαν ποτε ἐξηγηταὶ τῶν χρησμῶν τοῦ Διὸς (Στ. Βυζ. ἐν λ. Χαονία). Φαίνεται δὲ ἐθνικὴ τις συγγένεια μεταξὺ τῶν ἀρχαίων κατοίκων τῆς Ἡπειροῦ καὶ τινῶν ἐκ τῶν εἰς τὴν ἀπέναντι τούτων ἀκτὴν τῆς Ἰταλίας οἰκουσῶν φυλῶν. Οἱ ἐν τῷ Ταραντίνῳ κόλπῳ Χάονες ἦσαν προδήλως ὁ αὐτὸς τοῖς Χάοσι λαὸς· καὶ εἰ καὶ δὲν μνημονεύονται Θεσπρωτοὶ ἐν Ἰταλίᾳ εὐρίσκεται ὅμως πόλις Πανδοσία καὶ ποταμὸς Ἀχέρων, ὡς καὶ ἐν Ἡπειρῷ. Ὑπάρχουσι δὲ λόγοι ἐξ ὧν εἰκάζεται ὅτι οἱ ἐν Ἰταλίᾳ Οἰνωτροί, εἰς οὓς ἀνήκον καὶ οἱ Χάονες, ἦσαν ὁμόφυλοι τοῖς Ἡπειρώταις (Niebuhr Ἱστορ. Ῥωμ. Τόμ. α. σελ. 57 ἀγγλ. μετ.). Κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἀριστοτέλους ἐν τοῖς αὐτοῦ Μετεωρολογικαῖς (Α 14) λέγεται ὅτι ἐν Δωδώνῃ ὤκουσαν οἱ Σελλοὶ καὶ οἱ καλούμενοι παλαιάτατα μὲν Γραικοί, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν δὲ αὐτοῦ Ἑλληνας· ἢ Ἡπειρος φαίνεται ὡς ἀρχαιότατον τῶν Ἑλλήνων οἰκητήριον· σημειωτέον ὅμως ὅτι ἡ μαρτυρία αὕτη ἀντίκειται τῇ κοινῶς παραδεδεγμένη πάλαι γνώμῃ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, καθ' ἣν ἡ πρώτη τῶν Ἑλλήνων πατρίς ἦν ἐν Θεσσαλίᾳ. Νομίζουσι τινες ὅτι οἱ Πελασγοὶ τῆς Ἡπειροῦ ὠνομάζοντο Γραικοὶ καὶ τὸ ὄνομα τοῦτο ἔφερον μεταβάλλοντες εἰς τὴν ἀντίπερὰ τῆς Ἰταλίας ἀκτὴν, καὶ διὰ τοῦτο πάντες οἱ Ῥωμαῖοι καὶ οἱ Ἰταλιῶται ἐν γένει ὠνομάζον πάντας τοὺς Ἑλληνας Γραικοὺς, ἐκλαθόντες τοὺς εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐν τοῖς ὑστερον χρόνοις συστήσαντας ἀποικίας Ἑλληνας, ὡς ἐκ τοῦ αὐτοῦ τῶν Πελασγῶν γένους ὄντας. (Niebuhr τόμ. III σελ. 451). Ἐκ τῆς μεγάλης δὲ φήμης καὶ δόξης τοῦ Δωδωναίου Μαντείου καὶ ἄλλων ἐτι ἐν-

οὐδεμίαν πρὸς τὴν οὐσίαν τῶν φορολογουμένων ἀναλογίαν ἔχουσιν, ἵνα σπαταλῶνται αὐταὶ ὅπως τοῖς ἄρχουσι δοκεῖ.

Ἡ Ἑλλάς, ὡς πάντες γινώσκουσι, γέμει δαπάναις τοῦ κράτους συντηρουμένων ἐκπαιδευτικῶν καταστημάτων πρὸς ἀμισθον διδασκαλίαν καὶ ἐκπαίδευσιν τῶν τέκνων πολιτῶν καὶ παρεπιδήμων πάσης θρησκείας καὶ ἐθνικότητος, εἰς τὴν Ἡπειρον δὲ καὶ τὴν Θεσσαλίαν, καὶ εἰς πᾶσαν ἐν γένει τὴν Τουρκοκρατουμένην χώραν, οἱ χριστιανοὶ δι' ἀτρύτων δυσκολιῶν καὶ δόσεως ἀδρῶν ποσοτήτων φαινομένως τε καὶ λάθρα πρὸς τοὺς ἀσυμπαθεῖς δεσπότης, μόλις κατορθοῦσι νὰ λάβωσιν ἄδειαν εἰς σύστασιν ἀσχημάτων προπαιδευτηρίων ἐν ταῖς μᾶλλον ἐπισήμοις πόλεσι, καὶ ἀθλίων γραμματοδιδασκαλείων ἐν ταῖς ἄλλαις, τῶν κοινῶν λεγομένων γραμμάτων μόλις ἐν τούτοις διδασκόμενων.

Ἐν Ἑλλάδι ὁ ἔχων ἀνάγκην ἵνα περὶ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ὑποθέσεως λαλήσῃ ἀπ' εὐθείας τῷ Βασιλεῖ, ἢ τὰ παράπονα αὐτοῦ ὑποβάλλῃ τῇ Αὐτῷ Μεγαλειότητι, ἐξαιτούμενος ἄδειαν λαμβάνει τὴν ὑφίστην τῶν τιμῶν καὶ τυγχάνει βασιλικῆς ἀκροάσεως, καὶ πᾶσα δικαία αἴτησις ἐτοιμῶς καὶ αὐθιρὶ θεραπεύεται· ἀλλὰ παρὰ τοῖς κατοίκους τῆς Τουρκικῆς ἐπικρατείας οὐ μόνον καὶ αὐτὸ τὸ πρὸς τὸν τυχόν διαβαίνοντα Ἡγεμόνα ἀτενίσαι ἐγκλημα θεωρεῖται, ἀλλ' οὐδὲ τὸν ὑποδεέστατον τῆς ἐξουσίας ὑπρέτην δύναται τις νὰ πλησιάσῃ ἄνευ προιγήσεως χρηματικῆς δόσεως πρὸς τοὺς δορυφόρους, καὶ δι' αὐτῶν πρὸς τὸν ἴδιον τοῦτον, διὰ τὴν τιμὴν καὶ εὐνοίαν ἧς ἀξιοῖ τὸν προσερχόμενον Ῥαγιάν.

Ἀπέναντι τῆς τοιαύτης διαφορᾶς μεταξύ τῶν δύο ὁμόρων κρατῶν, δηλ. τῆς ἐλευθερίας καταστάσεως τῶν ὑπὸ δουλείαν χριστιανῶν ὁσμημέραι πρὸς τὰ χεῖρω χωροῦσης, καὶ τῆς τῶν ἐλευθέρων Ἑλλήνων οὐρανόου καὶ πανευδαίμονος ἀποδεικνυομένης, ἐρωτῶμεν τοὺς ἀμερολήπτους καὶ μὴ ἐκουσίως πρὸς ταύτην καμμύζοντας ἄλλογενεῖς παντὸς γένους καὶ πάσης φυλῆς, ἐχρειάζετο ὑποκινήσεις τῆς Ῥωσσίας ἢ τῆς ἐλληνικῆς Κυβερνήσεως εἰς διέγερσιν τῶν κατοίκων χριστιανῶν τῆς Ἡπείρου καὶ τῆς Θεσσαλίας κλ. ἵνα ζητήσωσιν ἀποκαμώντες πλέον, τὴν ἀπαλλαγὴν αὐτῶν ἐκ τῶν ἀνηκούστων καὶ ἀτρύτων δεινῶν αὐτῶν, καὶ μάλιστα τῶν ἐσχάτως παντοίων κακώσεων καὶ βασάνων ὑπὸ τῶν ἀπηνῶν καὶ ἀπλήστων ἐργολάβων Δερβεναγάρων κλ. καὶ λάβωσι διὰ τοῦτο τὰ ὅπλα κατὰ τῆς κρατούσης αὐτῶν καὶ οὕτω προσφερομένης πρὸς αὐτοὺς Ὀθωμανικῆς ἐξουσίας; Τὰ μέγιστα ἀδικοῦσιν ἄρα οἱ τὴν ἐξαγοράσιν τῶν καιρῶν τῶν δούλων Ἑλλήνων ἐν ἡμέραις πονηραῖς ἀναισθησίαν ἢ εὐάρεστον ἀνογὴν ὑπολαβόντες, καὶ τὴν νῦν ἐν εὐθέτω χρόνῳ ἐπανάστασιν αὐτῶν ξένης ὑποκινήσεως καὶ ραδιουγκίας ἔργον πιστεύοντες. Τὰ δεινὰ τῶν μερῶν-τούτων ὁμολόγησαν ἐπισήμως ἐπίσημοι διπλωμάται, καὶ εἰς τὰς Κυβερνήσεις καὶ τὰς Βουλὰς αὐτῶν ἀνέφερον, καὶ τὴν συνέπειαν αὐτῶν, τὸ αὐθόρμητον δηλ. κίνηματῶν πασχόντων, ὄξυδερκεῖς καὶ συνετοὶ πολιτικοὶ προεῖπον πολὺ πρότερον τῆς γεννήσεως τῆς Ῥωσσοτουρκικῆς διαφορᾶς· καὶ ταῦτα οὐκ ὀλίγον συντελοῦσιν εἰς θεβαίωσιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ ἡμῶν, συμφώνου πρὸς τὴν ἀλήθειαν, φανερὰν πᾶσι τοῖς μὴ θέλουσιν ἐκουσίως νὰ ἐξηγῶσι τὰ πάντα ὅπως αὐτοῖς συμφέρει, ἵνα ἐ π ρ ο σ ῶ π ω ς ἀναλάβωσι τὴν καταστολὴν καὶ κατάπινξιν ἐν σπαργάνοις τοῦ Ἱερωτέρου τῶν ἔργων.

Ἐπὶ τοῦ σπουδαίου τούτου ζητήματος δὲν θέλομεν λείπει ἐκάστοτε ἐπανερχόμενοι καὶ ὑπὸ ταύτην, καὶ ὑπὸ πᾶσαν ἄλλην ἐποψίν εἰς ἣν ἤθελε περιπέσει, ἐξετάζοντες αὐτό.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ἡ Τουρκικὴ Κυβέρνησις διὰ διακρινώσεως αὐτῆς πρὸς τὴν ἡμετέραν ἐζήτησε α) θετικὰς διαβεβαιώσεις ὅτι θέλει προσκαλέσει τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν ἐπαναστατῶν, Τζαβέλαν, Γρίβαν, κλ. ὡς καὶ τοὺς ἀξιωματικούς νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν ἑλλ. ἐπικράτειαν ἐντὸς δέκα ἡμερῶν, καὶ δικάσει αὐτοὺς δι' ἐπιτροπῆς ἐν περιπτώσει δὲ ἀπειθείας αὐτῶν νὰ κόψῃ τὰς ἀποδοχὰς αὐτῶν. β) νὰ ἐμποδίσῃ αὐστηρῶς τοὺς ἐξοπλισμοὺς καὶ προσέτι τὴν διὰ τῶν ὀρίων διάβασιν εἰς τὴν Τουρκίαν ἐνόπλων, νὰ παύσῃ τοὺς ἐρεθίζοντας τὰ πάθη κατὰ τῆς Τουρκίας δημοσίους ὑπαλλήλους, οἷον τὸν Ἰατρὸν Κωστὴν, τὸν Ἰ. Σουτσον, τὸν Δ Μαυροκορδάτον κλ. γ) ν' ἀποδοκιμάσῃ ἐπισήμως τὰ ἔργα τῶν διαφορῶν κομητάων καταδεικνύουσα πᾶσι τὸ

ἐπιβλαβὲς καὶ ἐπικίνδυνον αὐτῶν εἰς τοῦ κράτους τα συμφέροντα· δ) νὰ μετριάσῃ καθ' ὅσον οἱ νόμοι ἐπιτρέπουσι τὴν γλώσσαν τοῦ τύπου καὶ ἰδίως τοῦ Αἰῶνος· ε) νὰ ἐνεργήσῃ ἀνάκρισιν πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ ἀνοίξαντος τὰς φυλακὰς τῆς Χαλκίδος ἀξιωματικοῦ καὶ ὀπλίσαντος τοὺς καταδίκους.

Εἰς ταῦτα ἡ ἑλλ. Κυβέρνησις ἀπήντησεν ὡς ἐξῆς, ἐγκρινασῶν τὴν ἀπάντησιν ταύτην τῆς μὲν Βουλῆς ἀπάσης τῆς δὲ Γερουσίας κατὰ πλειοψηφίαν. α) Οἱ παραιτηθέντες καὶ ἐξεληθόντες τῶν ὀρίων τῆς Ἑλλάδος ὀπλαρχηγοὶ καὶ ἀξιωματικοὶ οὐδεμίαν ἔκτοτε ἀπολαμβάνουσιν ἀποδοχὴν· ἀπλῶν δὲ πλέον πολιτῶν ὄντων καὶ ἐκτὸς τοῦ κράτους διαμενοντῶν οὐδὲν δικαίωμα ἔχει νὰ ἐνεργήσῃ ἐπ' αὐτῶν ὅ,τι ἡ Τουρκία ἀπαιτεῖ. β) Θέλει φροντίσει ἡ Κυβέρνησις νὰ ἐμποδίζωνται ἐξοπλισμοὶ κατὰ τοῦ γείτονος κράτους καὶ ἡ μετάβασις ἐνόπλων εἰς Τουρκίαν, καθ' ὅσον τὰ μέσα καὶ ἡ κατάστασις τῶν ὀρίων συγχωροῦσιν εἰς αὐτήν. Θέλει διαταχθῆ ἀνάκρισις κατὰ τῶν ἐν τῇ διακρινώσει μνημονευομένων ὑπαλλήλων. γ) Θέλει ἄνευ δυσκολίας ἐκφράσει τὸ ἄτοπον καὶ ἐναντίον εἰς τὰς καλὰς σχέσεις τῶν δύο ἐπικρατειῶν τὸ νὰ γίνωνται συνδρομαὶ ὑπὲρ τῶν ἐπαναστατῶν ἐπὶ σκοπῷ ἐνεργείας ἐξοπλισμοῦ. δ) Θέλει πράξει πᾶν ὅ,τι οἱ νόμοι τῇ ἐπιτρέπουσι πρὸς μετριάσμον τῆς γλώσσης τῶν ἐλληνικῶν ἐφημερίδων, χωρὶς νὰ ἐγγυᾶται περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς καταδιώξεως, ὀριζομένου ὑπὸ τῶν δικαζόντων τὰ τοιαῦτα ὀρκωτῶν. ε) Ἡ γενομένη ἀνάκρισις διὰ τὸ συμβῆν τῆς Χαλκίδος ἀπέδειξεν ὅπως ἀθῶους τοὺς ἀξιωματικούς τῆς ἐκεῖ φρουρᾶς, μάλιστα ἀπεδείχθη ὅτι καὶ εἰς κίνδυνον ἐξετέθησαν πειραθέντες νὰ καλέσωσιν εἰς τὸ καθήκον αὐτῶν τοὺς ἀποπλανηθέντας στρατιώτας.

Ἐπειδὴ ἡ ἀπάντησις αὕτη τῆς ἑλλ. Κυβερνήσεως δὲν ἐφάνη ἱκανοποιούσα τὰς αἰτήσεις τῆς Τουρκίας, ἀνεχώρησεν ὁ Πρέσβυς αὐτῆς ἐκ τῆς Ἑλλάδος. Ἐπομένως προσεκλήθη καὶ ὁ κύριος Μεταξᾶς Πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος παρὰ τῇ Υ. Πύλῃ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Ἀθήνας.

— Αἱ γαλλεῖς ἐκδιδόμεναι ἐν Τουρκίᾳ ἐφημερίδες ἀκολουθοῦσι προσβάλλουσαι τὴν ἐλληνικὴν Κυβέρνησιν καὶ τὸ ἔθνος ἡμῶν καὶ ἱερά καὶ παντὸς σεβασμοῦ καὶ λατρείας ἀξία πρόσωπα· ἂν οἱ προσβαλλόμενοι εἶχον τὴν ἀγωγὴν τῶν ἀσυνειδήτους καὶ λοιδώρους ἀνωμένων καλὰ μους, ἤθελον πάντως πράξει τὰ αὐτὰ εὐλόγως· ἀλλ' ἡ χρηστοθήεια καὶ ἡ ἀξιοπρέπεια αὐτῶν πόρρω τοιαύτης χαμερποῦς συγκαταβάσεως ἔστηκε· οἱ ἀσθενεῖς καὶ ἀνάγωγοι ἐκχεοῦσι διὰ τοιούτων μέσων τὴν πικρίαν τοῦ φθόνου αὐτῶν καὶ οὕτω τοῖς κρείττοσιν αὐτῶν προσφέρονται. Οἱ καλοὶ δὲ καὶ ἀγαθοὶ κυβερνήται σπουδάζουσι καὶ ἐργάζονται εἰς ἐπαύξεισιν τῶν μέσων δι' ὧν τὰ ἔθνη εὐδαιμονοῦσι καὶ εὐλογίῶν πληροῦνται, καὶ τοῦτο ἐποίησαν καὶ ποιῶσιν οἱ τῆς Ἑλλάδος τὰ πράγματα διέποντες, καὶ μετὰ περιφρονήσεως καὶ οἴκτου θεωροῦσι τοὺς ἐλευθῶς ἐν βορβόροις κατακειμένους· τὸ ἢ οὕτως ἢ ἄλλως βέβαιον τέλος αὐτῶν ἐγγί· α οὔτοι καθορῶντες ἐμμανεῖς καθίζανται καὶ εἰς ἐπιθανατίους σπασμοὺς παραδίδονται, καὶ οὔτε τι ποιῶσιν οὔτε τι λέγουσιν οἴδασιν.

— Αἱ ἀπὸ Ἡπείρου καὶ Θεσσαλίας εἰδήσεις εἰσὶν εὐάρεστοι· ὁ κυρίως στρατὸς ἀναβαίνει ἤδη εἰς πολὺς χιλιάδας, καὶ οὐδεμίαν ὑπέστη ἐτι ἦπταν ὅπου καὶ ἂν ἐπολέμησεν· οἱ κράτιστοι τῶν ἀρχαίων ὀπλαρχηγῶν παραιτηθέντες τῆς ἐλληνικῆς ὑπηρεσίας, καὶ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν διαφορῶν σωματῶν τῶν ἐπαναστατῶν τεθέντες, εὐδοκίμως κατευθύνουσι τὰ ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος ὅπλα.

— Ἐξεδόθη ἄρτι τύποις Κ. Ἀντωνιάδου, δαπάναις δὲ αὐτοῦ καὶ τοῦ Κ. Βλαστοῦ τὸ δεῦτερον τὸ λατινικὸν τοῦ μακκρίτου Οὐλερίγου λεξικόν, ἐπεξεργασμένον καὶ κατὰ χιλιάδας λέξεων ἐπηυξημένον ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τῆς λατινικῆς Φιλολογίας ἐν τῷ πανεπιστημίῳ Ὀθωνος Κυρίου Σ. Κουμανοῦδη. Καὶ τοῦ πρώτου τοῦ χρησιμωτάτου τούτου βιβλίου συντάκτου καὶ τοῦ νῦν ἐκδόντος αὐτὸ καθηγητοῦ τὰ ὀνόματα εἰσὶν ἀποχωρῶσα ἐγγύησις περὶ τῆς ἀκριβείας καὶ τελειότητος τοῦ ἔργου. Ἐκ χιλίων δὲ περίπου σελίδων συγκροτούμενον εἰς 8ον, καὶ διὰ λεπτῶν σοιχείων τυπωμένον, τιμᾶται μόνον δρ. 18, καὶ εὐρίσκεται παρὰ τοῖς δύο ἄνω εἰρημένοις καὶ τοῖς ἄλλοις ἐνταῦθα καὶ ἀλλαχοῦ βιβλιοπώλαις.

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΚΩ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ.

(Ὅδος Ἀθηνᾶς ἀριθ. 274).